

Начелник Генералштаба руских оружаних снага саопштио је 22. септембра 2010. године да је руска страна одустала од испоруке Ирану зенитно-ракетних комплекса С-300. И ма каква објашњења при том давана, чак је и лаику јасно: С-300 су чисто одбрамбени комплекс, у функцији балансирања офанзивних могућности противника, и лишавања предности авијације нападајуће стране. Комплекс нипошто не представља опасност по суседа који се брани, уколико он не наруши туђу државну границу.

У случају иранско-израелске конфронтације, када се Ирану прети моћним авио-ударима, свака суверена мирољубива држава у обавези је да учини све у циљу спречавања агресије. Тим пре, држава – чланица Савета безбедности ОУН, која одговара за одржавање међународне безбедности. Агресија се практично искључује, када постоји паритет снага, или пак када је онај који се брани у стању да агресору нанесе ненадокнадиву штету. Комплекси С-300 управо су способни да авијацији Израела нанесу озбиљну штету. Ускраћивање Ирану права на ефикасну одбрану фактички је исто што и позив на агресију. Шта је то ако није стимулација заподевања новог рата недалеко од својих граница, рата са тешким последицама не само по Иран, него и по животе многобројних руских стручњака, који тамо раде? А да не говоримо о политичкој и економској штети по Русију.

Чиме је диктиран такав корак? Разлога је, по свој прилици, неколико. Москва ево већ низ година, „не примећујући“ израелско нуклеарно оружје, активно учествује у решавању такозваног иранског нуклеарног проблема, гласа за санкције против свог суседа. У МИП Руске Федерације је, изгледа, забрањено чак и помињање предлога о стварању ненуклеарне зоне на великом Блиском Истоку, што је у више наврата тражио Иран уз подршку арапских земаља. Зашто? Покушајмо пронаћи одговор.

У Никсоновом институту у Вашингтону 28. јула 2010. године одржан је округли сто, посвећен перспективама руско-америчких односа. Директор Института за савремени развој (ИНСОР) Игор Јургенс, који је говорио са руске стране, изјавио је да у Русији не сматрају сви распад СССР „геополитичком катастрофом“, да је циљ оних који тако не мисле, заправо, инкорпорирање Русије у систем евро-атлантске безбедности и улазак у НАТО. Он је такође истакао, да је Анатолиј Сердјуков спровео добру војну реформу и да ће у скорије време најмање 30 процената војне технике за руску армију стизати из...Израела и земаља НАТО. Генерал Дворкин, који се нешто пре тога вратио из Израела, „вршио је притисак на присутне америчке сенаторе, захтевајући да САД хитно нанесу удар по Ирану, и Американцима предао компјутерски модел таквог удара.

Иран без руских С-300 у интересу Израела

Пише: Леонид Ивашов

петак, 24 септембар 2010 15:40

Анатолиј Сердјуков и израелски министар одбране Е.Барак су 6. септембра 2010. потпиали Споразум о војној сарадњи између Русије и Израела. У том Споразуму (првом у историји руско-израелских односа!) постоји чак тачка о размени обавештајних информација. Да ли потписници Споразума то тумаче тако, да је Русија сада дужна да шпијунира арапске земље, Турску и Иран, и да саопштава добијене податке Тел-Авиву? Ако су раније руске власти са Израелом усагласиле испоруке наоружања на Блиски и Средњи Исток, сада су оне принуђене да за то траже и дозволу. Нешто слично је постојало у кобним 90-им у оквирима комисије Гор – Черномирдин, када Москва није имала право да Ирану испоручи чак ни обични шраф без одобрења Вашингтона.

Поуздано је познато да је Израел узимао активно и непосредно учешће у припреми и реализацији грузијске оружане агресије августа 2008. године против народа Јужне Осетије и руских мировних снага. Крв невино погинулих је на души израелских „стручњака“. Међутим, шта се све неће жртвовати зарад инкорпорирања у јудејско-атлантску цивилизацију?

Одлуке, попут оне коју је обелоданио Н.Макаров, могу нанети ударац не само по престижу руске државе, него и по безбедности Русије, безбедности сваког од нас. После тога исламски свет ће имати право да третира Русију као свог противника, са свим последицама које из тога произлазе. И све то при „запаљеном“ муслиманском Кавказу и више од милион муслимана у Москви.

А ако говоримо у целини о војној реформи руске армије, пред очима стручњака појављује се следећа слика: реорганизација структуре оружаних снага, прелазак на бригадни систем, куповина израелске и натовске технике, заједнички маневри десантних снага и других родова војске, изведени на територији САД и Европе, одбијање да се у војна училишта и институте примају питомци и слушаоци – није ништа друго до форсирана прирема војног модела за прикључивање остатака руске армије и флоте експедиционим снагама САД и НАТО.

Због чега? Да би се вадило кестење из ватре у војним авантурама англо-саксонаца, ционистичке елите Израела, у име успостављања светске доминације сиве финансијске олигархије?

Остављамо квалификацију овог чињења изван наводника.

Иран без руских С-300 у интересу Израела

Пише: Леонид Ивашов
петак, 24 септембар 2010 15:40

Леонид ИВАШОВ је Председник Академије за геополитичке проблеме, генерал-пуковник,
доктор историјских наука

(Извор: Фонд стратешке културе - Москва)